

Tunelul

Sorina

Tunelul

Sub lumea zgomotoasă e un tunel adânc.
Deasupra săpăturii, o ușă mare-albastră
ce seamănă-ntr-o doară cu-obloane din fereastră
și-odată, curioasă privirea îmi arunc,
mă-ndrept spre hăul negru,
cu pași înceți, mă duc...

De ce mă tot atrage ceva ce nu se vede?!
Se-amestecă în minte un plin de gânduri, mii,
dar oare dinainte de a vedea, nu știi
că mintea ce nu știe, nu ar putea a crede?
Mă-ndrept spre hăul negru
și-arunc în gol, monede...

Un sunet se lungește ca șarpele pe ape.
Când cred că pot pricepe, ceva mă înfioară
și-aud un croncănit, de parcă-ar fi o cioară,
un fir de păr se pune pe margine de pleoape,
mă sperii, mă-nfior
și vin priviri, mioape.

Îmi zic șoptit, nu intru, e hăul prea adânc,
așa încât deodată, pe loc mă răsucesc,
ca un copil în fașa prea strânsă-n piept scâncesc
și fug, și fug de parcă, pământul îl mănânc,
lăsând tunelul lumii,
în care bani arunc.

În urma mea, aș crede,
sub ușile albastre,
e labirintul lung al gândurilor noastre.